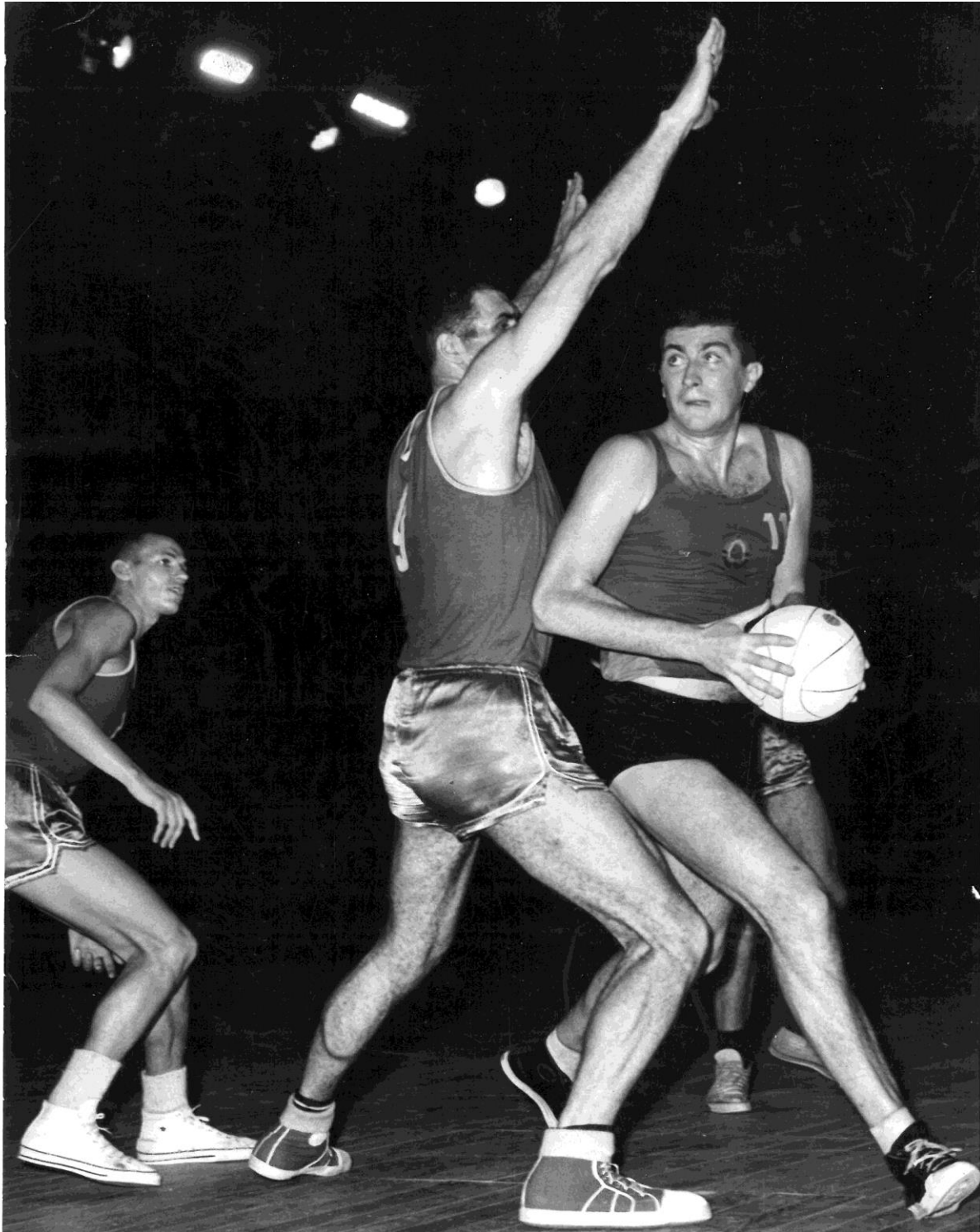

Zvonimir Petričević – Džimi

Zvonimir Petricevic (sa loptom) i Janis Krumnis u Beogradu na Evropskom prvenstvu 1961. godine

Zvonimir Petricevic je rođen 26. jula 1940. godine u Prizrenu, Jugoslavija, dok mu je otac Marjan službovao kao oficir u kraljevskoj vojsci. Otac Marjan je iz Lovreča u Imotskoj krajini, a majka Ljubica je iz Šibenika. Pored Zvonimira imali su još sina Mladena i cerku Ljiljanu. Početkom rata roditelji odlaze iz Prizrena u Šibenik, potom u Bjelovar, a nakon završetka Drugog svjetskog rata sele se u Zagreb.

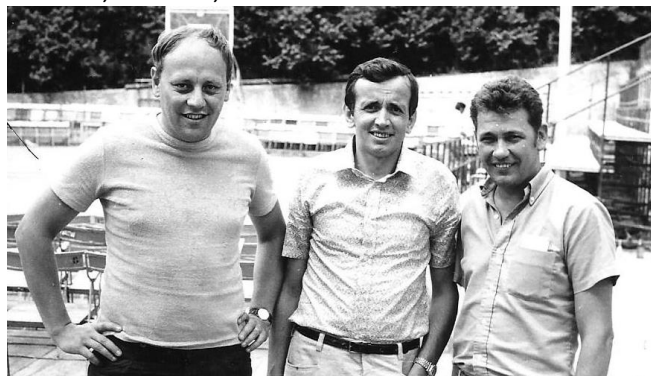
Pohađao osnovnu i srednju školu u Zagrebu, a prvi susret sa loptom je imao u Gimnaziji u Krizanicevoj ulici i tome je kumovao profesor fizičkog vaspitanja Branko Šimunić, nekada poznati fudbaler, da bi nakon toga nastavio sa treninzima u sali eksperimentalne gimnazije na Tresnjevci u modernoj dvorani kod profesora Vinka Tomljanovića. Imao je 17 godina, a kako niko od njih nije bio trener uglavnom se "muvao" po dvoranama i ubacivao loptu u kos. U startu su mu rekli da nije za kosarku, bio je već 204 cm visok i 95 kg.

Ozbiljnije počinje da trenira tek kada upisuje Arhitektonski fakultet u Zagrebu u jesen 1959 godine kada ga primecuje Boris Sinković, legenda Lokomotive i kreće u mukotrpni rad sa Dzimijem po nalogu Aleksandra Nikolića koji shvata da Jugoslaviji treba visoki centar da bi Jugoslavija mogla da se nosi sa tadašnjim kosarkaskim silama Madjarskom, Bugarskom, Cehoslovackom, Poljskom I eventualno ugrozi Sovjetski Savez sa 220 cm visokim Latvijcem Janisom Krumnise.

Sinković i Dzimi

Novosel, Sinković, Žeravica

Po sopstvenom priznanju Dzimi je smatrao da za licni uspeh na sportskom polju najvise zahvaljuje Borisu Sinkoviću, dugogodisnjem igraču a kasnije i treneru Lokomotive iz Zagreba.

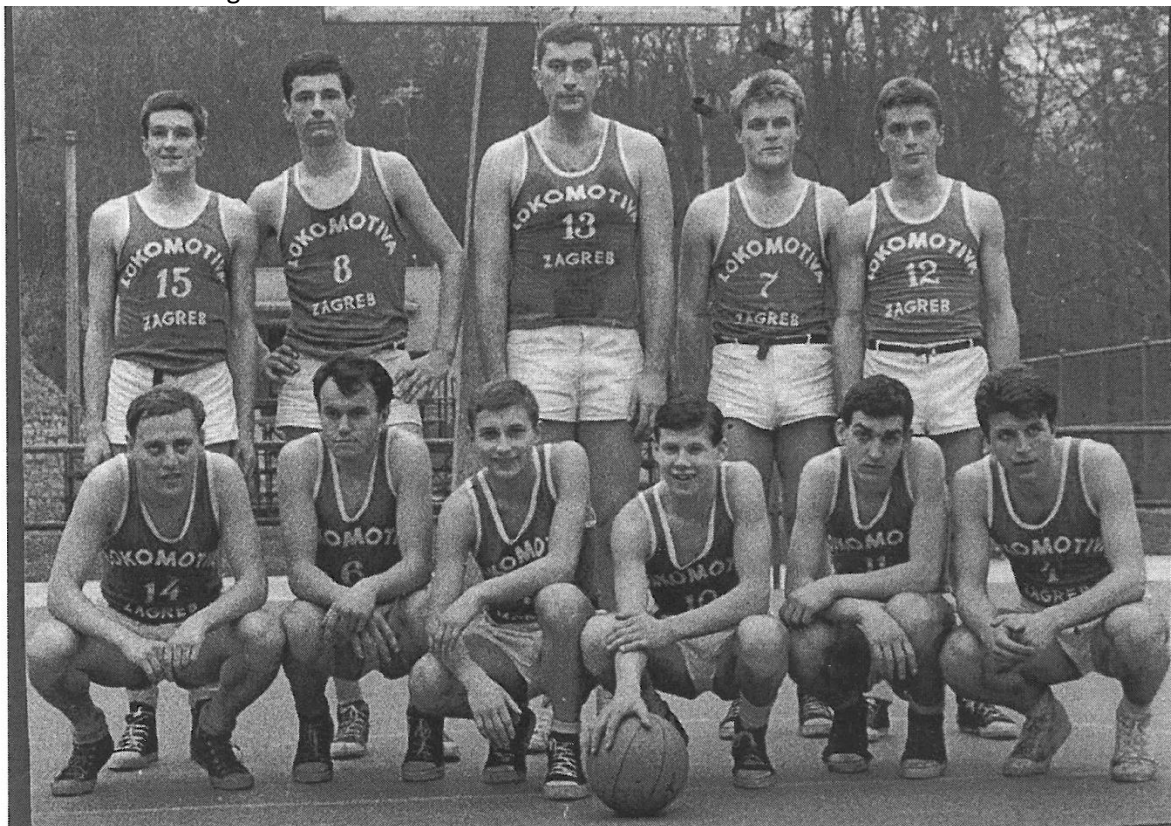
Lokomotiva 1961. godine

Stoje: Petričević, Maroević, Kovačić, Kajnih, Bočkaj, Franić
Čuče: Novosel, Rimac, Momčilović, Lalić, Matijević, Lulić

Dzimi je vec tada visok 210 cm i registrovan za zagrebacku Mladost odakle ga Sinkovic odvodi u Lokomotivu. Dzimi nastupa vec 1959. u sastavu, ali te godine Lokomotiva ispada u drugu ligu, igra 1960. drugu ligu, vraca se u prvu ligu vec sledece godine sa vec ozbiljnim centarskim dvojcem, Kocacicem i Petricevicem te mladim igracima Lalicem, Bockajom, Novoselom. Ekipe Lokomotive 1961. godine dolazi blizu Olimpiji u prvenstvu Jugoslavije te završava na drugom mestu.

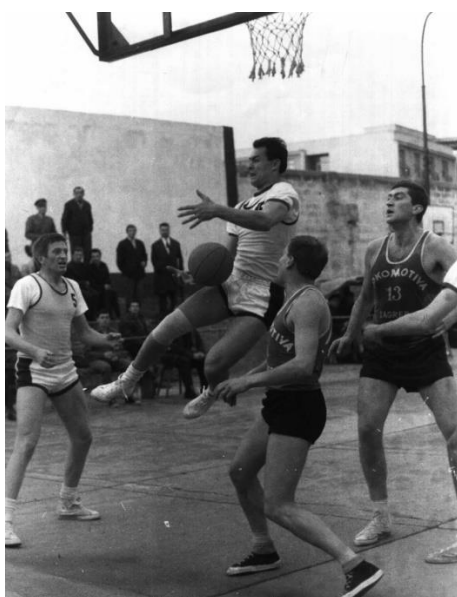
Lokomotiva 1964. godina

Stoje: Rimac, Glogovac, Petričević, Omašić, Bočkaj
Čuče: Novosel, Bašić, Kralj, Bajza, Momčilović, Lalić

Dzimi igra u Lokomotivi do 1965. godine (6 sezona) ukupno 100 utakmica sa prosekom od 21,4 kosa po utakmici. Bio je 4 puta prvi strelac Lokomotive i jednom drugi strelac (u sezoni kada je Aca Nikolic eksperimentisao sa igranjem Dzimija - neke utakmice je igrao, neke nije). 1961. je bio 3 strelac lige da bi jos tri puta bio u prvih deset strelaca Jugoslovenske lige. Trenirali su ga u prvom timu Lokomotive Branimir Volfer, Vatroslav Piacun, Boris Sinković i Zdravko Momčinović.

U Kupu Evropskih Sampiona 1963. i pocetkom 1964. nastupa za OKK Beograd na dve utakmice protiv Akademika iz Sofije 11. novembar 1963. (Akademik-OKK 61:68/Petricevic 10 poena) i 24. novembra 1963. (OKK-Akademik 81:80/Petricevic 5 poena), kao i u sledecem kolu protiv Pariza 16. januara 1964. (Pariz-OKK 63:105/Petricevic 9 poena).

OKK Beograd se te godine pojacao za ucesce u Kupu Sampiona sa Petričevićem i Miškom Bojovićem iz Partizana, sto je vec protiv Akademika dalo rezultat, jer je OKK Beograd preskocio vaznu prepreku koju je predvodio Cvetko Barcovski sa plejadom Bugarskih reprezentativaca.

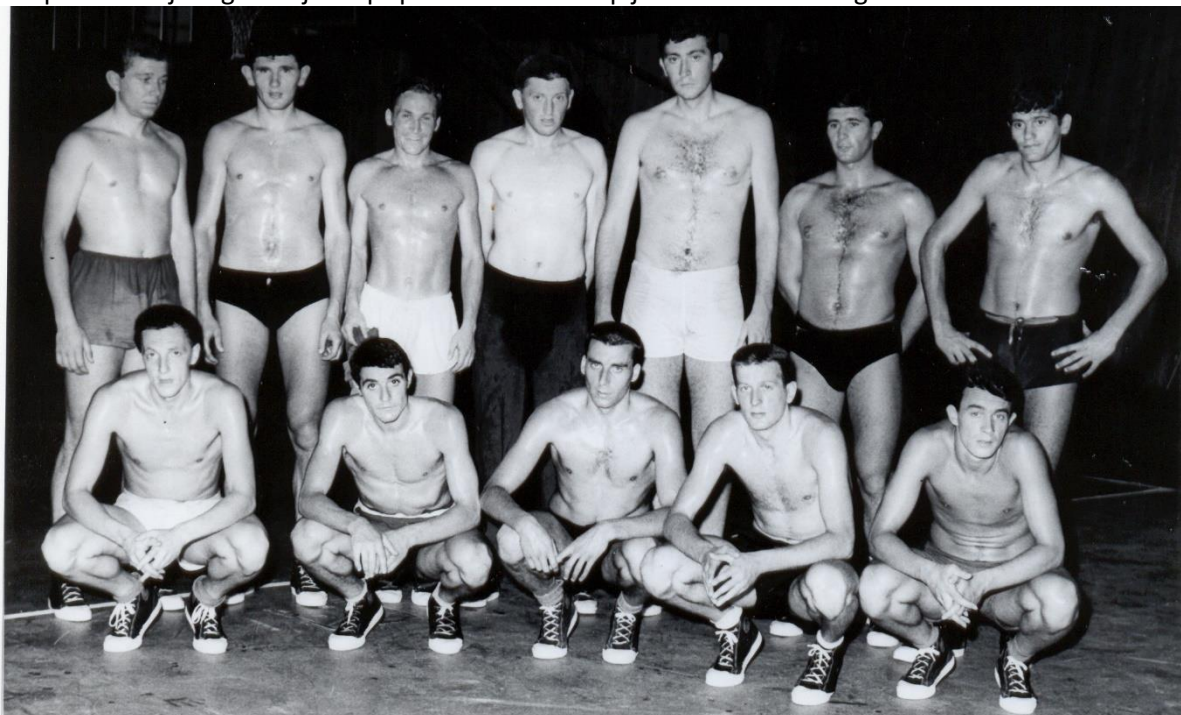
Na zalost ni Petričević ni Bojović nisu nastupili u polufinalu protiv Spartaka iz Brna, Cehoslovačka, koji OKK Beograd u dvomecu gubi za jedan poen i ne plasira se u finale Kupa sampiona.

Na pitanje zasto nisu igrali, tadasnji trener OKK Beograda Bora Stanković je jednom prilikom izjavio da je "domaca zloba sprecila da dva vrhunska igraca pomognu OKK Beogradu da igra finale Kupa sampiona".

Korać, Nikolić, Novosel, Petričević

Za reprezentaciju Jugoslavije prvi put igra 9.aprila 1960.godine na utakmici protiv Belgije, nastavlja na Balkanijadi u Sofiji i kvalifikacionom turniru u Bolonji, na kome se Jugoslavija plasirala na Olimpijadu u Rimu.

Reprezentacija Jugoslavije na pripremama za Olimpijadu u Rimu 1960. godine

Stoje: Dragojlović, Djurić, Kristančić, Korać, Petričević, Radović, Gordić
Čuče: Kandus, Djerdja, Lokar, Daneu, Nikolić

Reprezentacija Jugoslavije 1961. godine Evropsko Prvenstvo u Beogradu, srebrna medalja

Gornji red: Selektor Aleksandar Nikolić, Sreten Dragojlović (Zvezda), pomoćni trener Boris Kristančić, Miodrag Nikolić (OKK Beograd), Slobodan Gordić (OKK Beograd), kondicioni trener Slobodan Konstantinović, Radivoj Korać (OKK Beograd), Zvonko Petričević (Lokomotiva), Nemanja Đurić (Radnički), pomoćni trener Ranko Žeravica. Donji red: Vital Ajzelt, Marjan Kandus, Miha Lokar, Ivo Daneu (sva četvorica iz Olimpije), Željko Troskot (Zadar) i Radovan Radović (Partizan).

Između 1960. i 1965. godine Džimi nastupa na dve Olimpijade u Rimu 1960. te u Tokiju 1964., tri Evropska prvenstva i Svetskom prvenstvu. Osvajac je srebrne medalje sa Evropskog prvenstva 1961., 1965. i Svetskog prvenstva 1963., i bronzane medalje sa Evropskog prvenstva 1963. godine. Igrao je i Mediteranske igre 1963. godine kada Jugoslavija osvaja zlatnu medalju i na 4 balkanijade, 1960., 1961., 1962. i 1964. te ima tri zlatne medalje i jednu srebrnu.

Reprezentacija Jugoslavije po povratku sa Svetskog prvenstva 1963. godine

S leva: Ajzelt, Daneu, Kovačić, Nikolić, Cvetković, Petričević, Djerdja, Djurić, Korać, Rajković
Nedostaju Gordić i Ražnatović

Reprezentacija Jugoslavije u Zadru 1964. godine pred Olimpijadu u Tokiju

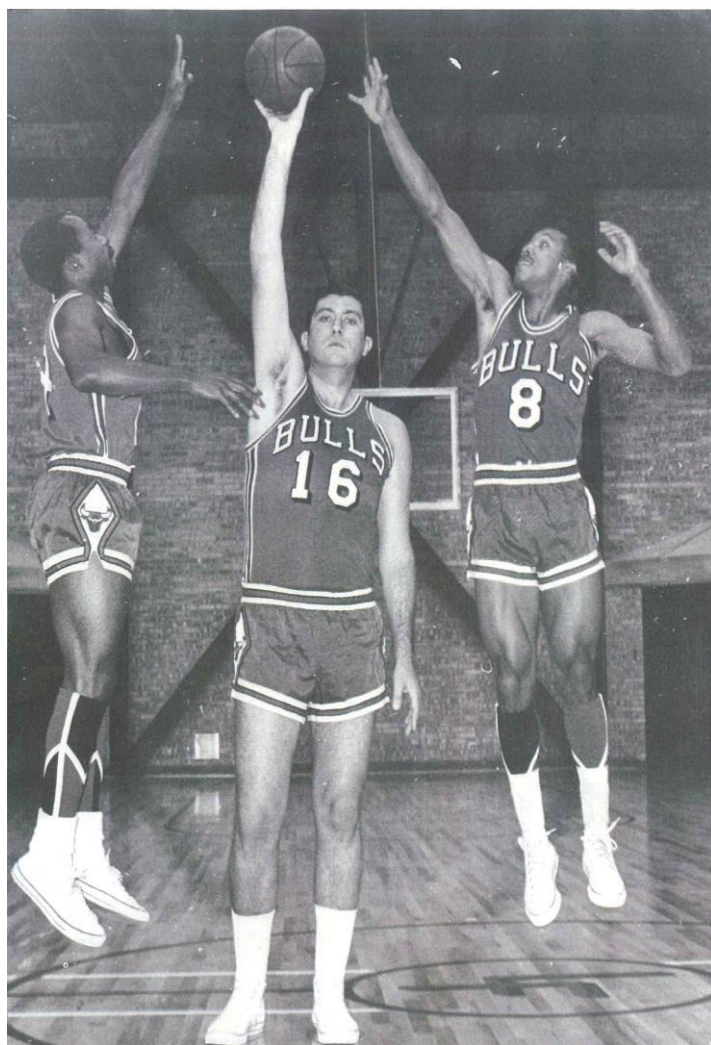

Petričević, Rajković, Đurić, Kovačić, Gordić, Korać, Ražnatović, Bojović, Nikolić, Đerđa, Daneu,
Nedostaju Cvetković, Ajzelt

Za reprezentaciju je poslednji put igrao na Evropskom prvenstvu 1965. godine. Odigrao je 104 utakmice za najbolji Jugoslovenski tim. Svih godina igranja za Jugoslaviju trener mu je bio Aleksandar Nikolić.

Sport mu nije bio prepreka učenju i sam je imao obicaj da kaze "u jednoj ruci knjiga, u drugoj lopta". Paralelno sa kosarkom Dzimi je diplomirao je na Arhitektonskom fakultetu u Zagrebu sa još nenavršene 24 godine, neposredno prije odlaska 1964. godine na Olimpijadu u Tokiju. Tadasnji trener reprezentacije profesor Aleksandar Nikolić ga je pustio sa priprema da bi mogao da odbrani diplomski rad. Odbranio je rad i vec sledeci dan bio u Kosutnjaku gde je nastavio sa priprema za Olimpijadu

Postdiplomsku diplomu stekao je u Antwerpenu u Belgiji gdje igra profesionalno za lokalni klub. Nakon teške bolesti i smrti voljene majke 1965. koja mu je cijeli život bila velika podrška u učenju i sportu, prestaje na neko vreme sa košarkom. Nastavlja da igra u Nantesu (Francuska) i sezonu 1966/1967 da bi 1968. godine otisao u Ameriku.

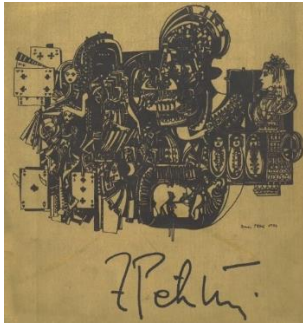
17-Sam Moore, 16-Zvonimir Petričević, 8-Wally Goodwin
20/09/1968, Lake Forest College

U to vreme u Zagreb dolazi jedan americki biznismen poljskog porekla zvani Al Kacmarek koji ima ideju da napravi profesionalni tim od igraca Slovenskog porekla, angazuje poznatog menadzera Antu Dujmića da mu pomogne i Ante obavlja razgovor sa Dzimijem, Petrom Jelićem i Borisom Križanom. Jelic odlazi na probu u Filadelfiju i odustaje posle 15 dana, Krizan ni ne pokusava a Dzimi se zadrzava gotovo 3 meseca na priprema sa Bullsima.

Trenirao ga je Dik Mota a jedan od saigraca mu je bio kasnije cuveni trener Dzeri Sloan. Nakon trening kampa odigrano je par utakmica, Dzimi nije zadrzan u prvom timu i uprava odlucuje da ga posalje u tim razvojne lige Scranton Miners u Pensilvaniji. Dzimi vec premoren sa previse treniranja, uzasnim ritmom treninga i putovanja, nacinom zivota profesionalnih kosarkasa, odlucuje da napusti kosarku i nakon deset sezona kontinuiranog igranja košarke, odučuje da se sa 28 godina starosti posveti svojoj profesiji.

Odlazi u San Jose-u u Californiji 1968 gde diplomira programiranje da bi se zaposlio u Chicagu kao arhitekta. Ostaje u Americi do 1992 godine kada se vraca u Zagreb. Postaje direktor luke Zadar gde radi do 194, odlazi u Mostar gde radi na projektu Evropske unije vezanom za izgradnju zdravstvenih ustanova da bi se vratio u Zagreb 1997 godine i od tada radi samostalno.

Bio je u Americi na radu i postdiplomskim studijama kada je Jugoslavija osvojila srebrnu medalju na Olimpijadi u Meksiku 1968. godine i sa odusevljenjem je pratio igre nase reprezentacije. U stalnom kontaktu je bio sa Jovanom Kosijerom, jednim od najboljin Jugoslovenskih sportskih novinara, i u pismima mu je slao utiske iz Amerike, tekstove iz novina i zapazanja vezana za kosarku.

Pored arhitekture Dzimi je imao dara i za grafiku i slikanje, (1978., 1979, 1983, 1986, 1993 i 2007 imao je izložbe u Zagrebu), bio veliki ljubitelj klasične muzike, svirao je klavir, jednom recju nasiroko obrazovan i akademski potkovan. Poznao je engleski, njemački i francuski jezik, te imao veliku ljubav prema klasičnoj i modernoj literaturi. Na svojim putovanjima uvijek je sa sobom imao knjigu.

Zvonimir Petričević je nadimak Dzimi najverovatnije dobio po tada popularnom hitu Stjepana Stanica (koji je takodje dobio nadimak Dzimi) "Cowboy Jimmy". Javnost je prihvatila pesmu kao veselu i pevljivu, u pesmi se peva o kauboju koji je hrabar, i koji je mitski pozitivan, karakteristike koje su krasile Zvonimira, te mu po prici, kosarkasko drustvo daje nadimak Dzimi.

Bio je dobrocudni div, imao mekanu i preciznu ruku (bio jedan od najboljih sutera slobodnih bacanja u Jugoslaviji), znao se izvlaciti van reketa i samim tim otvarao prostor za saigrace jer je izvlacio protivnicke centre. Ostace upamceni njegovi dueli sa Sovjetskim dzinom Janisom Krumnisem na prvenstvu evrope u Beogradu 1961. godine na dve utakmice pod kupolom Beogradskog sajma, 6 i 8 maja 1961 godine, kada Jugoslavija osvaja srebrnu medalju ali ne uspeva da pobedi Sovjetski Savez. Krumnis je bio uspesniji ali srebrna medalja Jugoslavije je prekretnica za kosarku u zemlji.

Smatrao je da su Ivo Daneu (sa kojim je bio veliki prijatelj), Radivoj Korać i Krešimir Ćosić bili najbolji kosarkasi u njegovo vreme.

Premинуo je 20. januara 2009. godine u 69 godini zivota i sahranjen je na Zagrebackom Mirogoju. Lepa istorija slika postoji danas na stubovima garaze automobila u Tuskancu, smestene ispod terena gde je Dzimi harao u svih 6 sezona provedenih u Lokomotivi. Iza Dzimija su ostali supruga Vesna (rođjena Istrijanka), sin Marko, cerke Tiziana i Lucija.

Dzimi, Tiziana, Vesna, Marko, 2005 Venecija